

наточели противъ измамникъ, — а не смяташъ,
че като тебъ и менъ е българинъ и той . . .
Ако за делото той има въгледъ свой,
нима-това е гряхъ? Грехътъ е, че и двамата
внй вироглави, — и въ-сяпа се-измама
безонислнно едниъ внй хвърляте на другъ!
За оранъ-впрегнати въ едниъ и същи плугъ,
по свой кефъ-всякому се иска да го-тегли,
и чулите му салъ-внй жилавите жегли.
Тениѡ на нивата оставена на вазъ
да я орете! Днесъ-такъва ли е часъ —
за препирни-нима сега е тъмно-сгода?
Да сте се по-напредъ-препирали! Народа
отъ вазъ-чака днесъ, на вазъ се е-предаль,
а внй? — Едино се-накупенъ въ къщи-спрайтъ,
кат' млада-булка по-Великнень-безъ-премина,
а другъ се-разфучаль, кат' хала-во-Баликана,
та и-настреща му-на се-стон-биле!
И то-защо? Ей-тъй на-халось, нафиле —
за-онзи-дето-вой . . . И-двамата-сте-прави.
Но-кой е-кривъ, кога и-двамата-сте-съ-корави
глави! . . . Ти-правъ си, да, но-правъ си-на-слова,
а-той-на-дело, — правъ-во-всичко-онова
що-въоши. Ето-какъ —-защо-така-зачуденъ
ме-гледашъ, сжикаше-току-отъ-сънь-събуаенъ? —
За-други-времена е-таси-идеаль, —
за-други-хора. Туй-и-ти-го-би-разбраль,
да-шеше. Времето-какви-идеали
изтъкне, само-тахъ-единични-би-можали
да-се-нависенъ-да-постигненъ-ний. Въ-тъма
народу-робството-всеномъ е-ума
изпнло, като-смокъ-отъ-кравешкото-внне
илектѡ — и-какви-ний-мислимъ-и-кроеме
за-бъдинте-му-дни-далечни, той-нехай:
ни-мож' да-разбере, нито-пъкъ-ще-да-знай!
Живнсе-за-едно-той-само — за-свобода!
Войвоата-пд-знай-отъ-тебъ-и-менъ-народа